

SIMONA ANTONESCU

ISTORIA POVESTITĂ COPIILOR

1

DECEBAL

ȘI UN

SOLOMONAR
MISTERIOS

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM

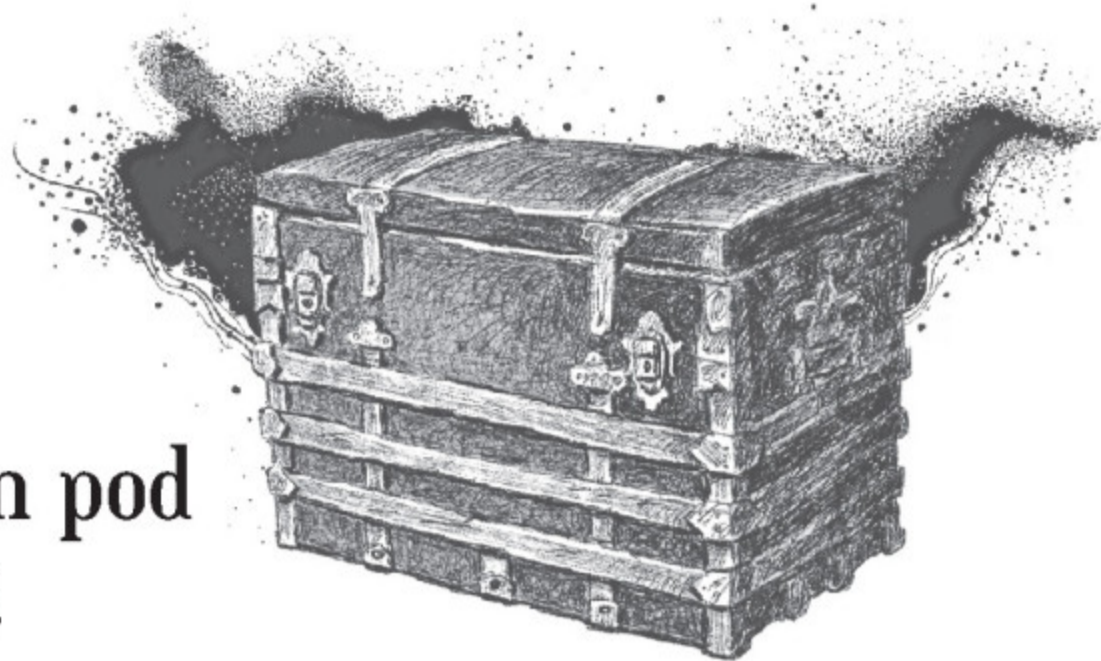
2024

Cuprins

1. Manuscrisul Gemenilor	7
2. Alimăndriță, vârtejiță	23
3. Cufărul din pod e o poartă	35
4. Podul lui Apolodor din Damasc	49
5. Un solomonar misterios	63
6. Sarmizegetusa	73
7. Suntem nemuritori	91
<i>Și tu poți mânca desertul lui Oroles.....</i>	<i>103</i>
<i>Muntele Sfânt Kogaion.....</i>	<i>105</i>

3

Cufărul din pod e o poartă

Călin se simți un pic păcălit. Așa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple. Nimeni nu-i spusese nimic despre vreo dispariție a peceților și nu i se părea prea corect. Chiar zise cu voce tare:

— Nu-i corect!

Dar se opri, pentru că Ilinca începu să plângă încetișor, mutându-i lui gândurile spre alte lucruri, mai importante.

— Descântecul îl știi? o întrebă el, hotărât să treacă la cel de-al doilea plan.

— Ndaaa, zise fetița, trăgându-și nasul și parcă ceva mai încurajată de faptul că exista un lucru pe care îl stăpânea.

Știa descântecul foarte bine. Știa toate poeziile de la grădiniță, le știa și pe cele din clasa întâi, de la o prietenă mai mare. Întotdeauna știusese pe de rost orice avea rimă. Lucrul ăsta îl cam călca pe nervi pe Călin, care nu înțelesese niciodată de ce trebuie să înveți pe de rost ceva ce e scris într-o carte, din care oricine poate citi, dacă vrea. Acum însă, plăcerea asta ciudată a Ilinței căpăta un rost nou.

— Stai liniștită! continuă el, încercând să n-o sperie din nou pe sora lui, o să fie chiar distractiv, ai să vezi. Ca într-un fel de-a v-ați ascunselea. Un joc, ce mare lucru?

— Un joc? își șterse Ilinca lacrimile, căutând să înțeleagă ce spune fratele ei. Ascunselea?

— Ce poate fi așa de greu, până la urmă? Intrăm, rezolvăm, ieșim. Nimeni nu va bănuși nimic, mai zise Călin, căutând în minte cea mai bună cale de ieșire din toată încurcătura.

Și, pentru că nu o găsi, încheie scurt: Mergem să aflăm numele tuturor gemenilor născuți în familia noastră, din veac.

— De unde? nu-i veni a crede Ilincăi. Din veac? Vrei să plecăm acum în veac? Și masa de seară? Cât durează plecarea asta? Și dacă nu ne descurcăm? Și, până la urmă, unde-i veacul ăsta?

Altă soluție nu era însă, iar fetița știa foarte bine. Începuse deja să-și exerseze piruetele pe călcâi chiar în timp ce puneă întrebările speriate. Nu era lucru ușor să te rotești neîncetat pe călcâiul drept, spre stânga. O vreme se poticniră, se încurcară și o luară de la capăt, până când izbutiră.

După ce stăpâniră rotirile, Ilinca dădu drumul descântecului:

*Alimăndriță, vârtejită,
Timp, deschide-te,
Și primește-ne!*

Simona Antonescu

Trei peceti de mărgean căutăm

Și pe tine te rugăm:

Arată-ne calea,

Auzi-ne chemarea!

Îl repetă iar și iar, pentru ca fratele ei să-l învețe și să intre în ritmul ei cântat.

Trei peceti de mărgean căutăm,

Trei peceti de mărgean căutăm.

Deodată înțelese. Chiar versurile descântecului vorbeau despre dispariția pecetilor, avertizându-i. *Trei peceti de mărgean căutăm* – le căutau pentru că le-au pierdut. Ar fi trebuit să știe. Ar fi putut să-și dea seama înainte să lase pecetile din mână. Simți atingerea lor catifelată pe buricele degetelor când se gândi la ele. Niște jucării.

Când Călin izbuti să rostească descântecul întreg odată cu ea, totul se schimbă. Mai

Decebal și un solomonar misterios

întâi, frunțile li se răcoriră sub o boare de vânt cu arome de vanilie și scorțișoară, care îi făcu pe copii să se gândească la plăcinte. Continuară să rostească versurile, rotindu-se pe călcâie, iar în jur toate lucrurile din pod prinseră a zbura, intrând în cufăr ca în gura

unui aspirator. Cele două mânere ale cufărului tremurau ușor, ca și cum acesta s-ar fi pregătit să plece de pe loc. O forță căreia nu i se puteau împotrivi îi atrăgea pe copii spre cufăr, peste marginile lui.

Preț de o clipă rămaseră agățați numai în mâini, cu picioarele spânzurate înăuntru ca într-o fântână, privindu-se.

— O să fie bine, spuse Călin. La *trei* ne dăm drumul. Unu, doi, trei!

Degetele li se desprinseră de singurul punct care îi mai lega de lumea cunoscută și copiii se rostogoliră jos, pe pământ, printre ierburi arse de soare și uscate de vânturi.

Se aflau undeva afară. Cum era posibil, dacă intraseră în cufărul din podul lor? Ridicărilor privirile, căutând marginea cufărului, dar nu văzură decât cerul senin și câțiva pescăruși în zbor.

În jurul lor era pustiu. Cât vedeai cu ochii, numai coline domoale, acoperite cu ierburi